

CYKLOPOUŤ 2020

MORAVSKÁ
POUTNÍ MÍSTA

1. DEN 7. 8. 2020 UHERSKÝ BROD

Je srpen roku 2019 a na cyklopouti po západních Čechách se objevuje nápad, že bychom se mohli další rok vydat na cyklopout' do Maďarska a odtud zase další rok pokračovat do Medjugorje. Organizátor Petr Gabriel, Pedro a jeho sestra vyráží do Maďarska zařizovat noclehy, táta plánuje trasu, dresy, diplomy, dokonce si píše s maďarskými poutníky. Avšak situace se ve světě rychle mění a plány se na cestu do Maďarska ruší. Jenže co teď? Pojedeme vůbec někam? Organizátoři dávají hlavy dohromady a vymýšlí náhradní trasu severními Čechami. Ani ta však nakonec nevychází, a tak přichází plán C – cesta po poutních místech Moravy.

Je srpen roku 2020 a do Uherského Brodu se sjíždí cyklopoutníci ze všech krajů České republiky. Celkem nás letos putuje kolem 120, lidé se však na trase různě budou připojovat a odpojovat. Raději si i tak zabíráme ihned po příjezdu místo v tělocvičně a odcházíme si zavést kolo do farní zahrady. „To určitě najdete, je to ta budova s hnědými vraty,“ naviguje nás Petr Gabriel. „Já už jsem takových budov s hnědými vraty viděl alespoň pět,“ říká táta, a tak Petr posílá Štěpána, aby nám cestu na faru ukázal. Za velkými hnědými vraty už stojí naskládaných několik kol, u nich spatřujeme známé tváře. „Kde jsi nechal brácha, Mustafu?“ ptá se táta. „Tohle je můj brácha,“ ohrazuje se Mustafa a ukazuje na svého skutečného bratra Petra. Jeho „brácha“ – kamarád cyklopoutník Petr Dolanský letos nejede, rozjíždí totiž svůj vlastní bussines. Vítáme se také s rodinou Burešových, manžely Schneiderovými, s Honzou Pečivou alias „PC“, Hruškovými a panem Ivanem s Janou, která i tento rok bude vypomáhat v kuchyni.

Večeře je přichystána na orelském stadionu, kam odjíždíme zaparkovat naše auto. Jsme tam tedy mezi prvními, usedáme před večerí ještě ke kofole a pivu a seznamujeme se s novou cyklopoutnicí Jitkou. Na večerí je připraven guláš, každý dostáváme plnou misku. Postupně se sjíždí další lidé, táta volá Robertovi, jak to, že letos nejede. „Robert chtěl jet do Maďarska, ale když se to zrušilo, tak už si na tento termín naplánoval hraní kuželek. Říkal ale, že se máme dojet podívat k nim před dům na pyramidu,“ oznamuje nám po hovoru táta. Zatím to tedy vypadá, že naše skupinka bude letos malá.

Po večerí následuje představení organizačního týmu a přednáška Stáni Matušinové o Indii, kde působila jako dobrovolnice. Luděk odjíždí na noc domů, my se pomalu odebíráme do tělocvičny. „Nezapomeňte se zapsat do skupinek, letos je to důležité i kvůli noclehům,“ klade nám na srdce Petr Gabriel. A tak tedy bereme prázdný papír a přemýšlíme nad názvem. „Už to mám,“ volá táta. „Luděk bude vedoucí a jmenovat se budeme Vavřici,“ oznamuje s radostí, že letos nebude velitelem on. Pod jejich jména píšu ještě to své, přidává se k nám Marek, pan Ivan a již tradičně Anežka s Josefem. Kolem jedenácté hodiny uleháme do spacáků a doufáme, že dnešní noc bude lepší než ta před šesti lety. Omyl – i letos kolem tělocvičny chodí hlučné skupinky mládeže, naštěstí jsme po letech putování vybaveni špunty do uší.

2. DEN 8. 8. 2020

UHERSKÝ BROD – MILOTICE 71,10 KM

Oficiální budíček je plánován na čtvrt na sedm, většina z nás se však probouzí dávno před ním. Pan Miklenda už v pět hodin pečlivě studuje trasu dnešní etapy do Milotic. Za chvíli se to v tělocvičně hemží postavičkami v nových černobílých dresech, kromě nich dostáváme v tašce také samolepku na kolo, mapky s trasami a novinku letošního roku – šátek na krk, který může posloužit i jako náhrada roušky.

Na snídani jsou připraveny rohlíky s taveným sýrem a ovocný čaj. „Každý má tři až čtyři rohlíky a dvě kostky sýru,“ hlásí Petr Gabriel. „Kolik že to Petr říkal? 3x4? To je dvanáct. No to teda nesním,“ kroutí smutně hlavou Pedro. Ani táta nesnídá v poklidu, jelikož u něj stojí fronta lidí dotazujících se, jak si mají stáhnout naplánované trasy do telefonu. Po osmé hodině se sjíždíme u Dominikánského kostela, kde však ještě půl hodiny čekáme než začne oficiální start. Dostáváme také požehnání na cestu a přichází nás pozdravit starosta Uherského Brodu. „3, 2, 1 – start!“ volá Petr Gabriel a stovka cyklopoutníků se vydává v doprovodu městské policie již na 16. cyklopoutí. Na konci Uherského Brodu se městská policie odpojuje a trasa na sv. Antoníněk je už na každém z nás. V chumlu černobílých dresů jde jen stěží poznat, kdo je kdo, a tak se naši skupinku ani nepokoušíme svolávat. Až do Ostrožské Lhoty se jede nádherně, po větru to jede

téměř samo. Až samotný výjezd na Antoníněk nám dává trochu zabrat, když ale slyším z dálky hlasité „Veruuuu, ahoouj!“ všechna energie se mi vrací zpět. Rodina Pavelkových je již nachystána i s hudebními nástroji, Markétka se mi vrhá do náruče. „Markétko, vždyť jsem celá zpcená!“ mumlám. „To nevádí, šak já budu za chvílu taky!“

Mše sloužená venku probíhá rychle, v kapli se už totiž chystá svatební obřad. Mše za hudebního doprovodu je hezká, ač na nás praží slunce ve své plné síle. „Zamávejte na sebe pozdravním pokoje,“ směje se a mává nám od oltáře Pedro. V zákristii dostáváme naše druhé razítko do credencialu, stoly se prohýbají pod náloží buchet a sušenek, které nám napekly paní z Matice Svatoantonínské. Po občerstvení a doplnění vody do lahví, se snažíme nalézt všechny členy skupinky Vavříků. K překvapení všech přítomných je nás nakonec celkem 14. A tak se naše skupinka vydává pomalu z kopce dolů ve složení vedoucího lehokolisty a kameramana Ludka, navigátora táty, nejstaršího účastníka cyklopoutě pana Ivana, vodomilky Jitky, elektrokolisty Petra, „dřevorubce“ Vaška, rodačky z Valmezu Lenky, měniče duší Mirka, vrchaře Václava, majitele rozhněvané GPS Angeliky Vládi a tradičních členů skupinky Anežky, Jožky, Marka a mě.

V Uherském Ostrohu dochází k malé srážce táty a Josefa, ten to našťestí odnáší jen pár odřeninami. Ve Veselí nad Moravou se rozdělujeme na dvě skupinky – jedna míří k nám domů na kávu a sušenky, druhá do centra města na oběd. O půl třetí máme u nás před domem sraz, Jitka už netrpělivě přešlapuje vedle kola, protože se těší na koupání. Zajíždíme tedy k veselskému šterku, který nabízí příjemnou formu zvlažení od ukrutného horka. Dál vede cesta skrz chladný borovicový les, snažíme se nezastavovat, abychom se nestali večerí pro komáry. Poslední zastávku před cílem děláme ve vacenovické hospodě. Místní strejda nás zve do sklípku, Milotice jsou už ale nadohled, a tak radši sedáme na kola a míříme k dnešnímu cíli. Spí se na dvou místech – ve školní tělocvičně a na faře, kde je zároveň také výčep a večere – opékání špekáčků. Po sprše a dobrém jídle přichází ještě kulturní obohacení – noční prohlídka milotického zámku. Vítá nás tam osobně paní kastelánka Bočková, která je z nás naprosto nadšená. Zájemců o prohlídku je tolik, že musejí být povoláni čtyři průvodci. Temnou zámeckou zahradou se odebíráme po prohlídce zpět na faru, kde už na nás čeká karimatka a spacák. Spíme v barokním sále pod obrazy a sochami svatých, jejichž cenu se neodvažujeme ani odhadovat.

3. DEN 9. 8. 2020 MILOTICE – IVANČICE 87, 57 KM

Po krásném dlouhém spánku se v šest ráno probouzím k mému údivu v poloprázdňém sále. Jitka i Pavelkovi se vystěhovali na chodbu kvůli rozléhajícímu se chrápání. Z vedlejší místnosti se ozývá pronikavé volání malého Marečka: „Tatínku, maminko, budíček!“ Přes noceležníky na chodbě se skoro nedá dostat do koupelny, postupně se ale karimatky vyfukují, spacáky balí a lidé se schází u snídaně. K té je dneska makový závin, který si většina bere také s sebou na cestu. V osm hodin začíná mše svatá, nasazujeme si vevnitř roušky, jelikož je nás s místními více než sto. Po mši následuje společné foto u kostela a nakládka věcí do autobusu. Naše věci musí být nejprve převezeny vozíkem z fary k tělocvičně, Anežka s Josefem cestou k nedaleké škole zvládají zabloudit.

Vše je naštěstí v pořádku naloženo, skupinka seřazena, a tak nezbyvá než sednout na kolo a vyjet vstříc dalším dobrodružstvím. Hezká cyklostezka brzy končí a musíme se napojit na hlavní cestu, která v neděli dopoledne naštěstí není moc frekventovaná. Přesto z ní raději v Terezíně sjíždíme, Mirek s vrchařem Václavem po ní pokračují dál. V Morkůvkách usedáme na lavičku u autobusové zastávky a vybalujeme ke svačině makové záviny. Anežka už nemá vodu, a tak se rozmýšlí, zda má jít k někomu domů zazvonit. „Anežko, zeptej se, jestli nemají navařený i oběd, že bych došel,“ říká Marek. „A jestli nemají na zahradě bazén, to bychom šli všichni,“ dodává táta. Anežka s úsměvem odchází zazvonit, brzy se u dveří tvoří fronta vyprahlých cyklopoutníků. Paní domácí je naštěstí milá a všechny flašky ochotně plní chladivou vodou. V Boleradicích obdivujeme památník bratří Mrštíků a v Divákách opravujeme Petrův natržený řetěz na elektrokoře. S vyhlídkou na dobrý oběd se odtud škrábeme do jednoho z prvních velkých kopců, jako předkrm si na vršku trháme alespoň pár žlutých špendlíků. Tak se na oběd těšíme, že není pro něj lepší zastávka než obec Těšany. Místní paní nás hned naviguje do restaurace, kde se už pod slunečníkem nacpává

Bogyho skupinka obrovským řízkem se salátem. Po vydatném obědě, kávě a zmrzlině míříme směrem na Nesvačilku. Silnice je úplně rozpálená, voda ve fľaškách pomalu dochází, připadáme si jako špekáčky při včerejším táboráku.

Rajhrad už je naštěstí blízko, poskytuje nám vodu, razítko do credencialu i potěšení pro oči a duši v podobě Santiniho kostela. Vašek, Petr a Jitka zůstávají v sousední hospodě na pivo, proto je naše skupinka o tři členy menší. Jedeme do Dolních Kounic, kde se nachází zřícenina kláštera premonstrátek Rosa Coeli. Bohužel je již zavřeno, a tak se kocháme alespoň z venku. Nad námi se začínají stahovat černá mračna, raději jedeme rychle dál. Cesta vede chatovou oblastí přes šotolinu, kameny, malé kamínky, písek i kopečky. Pod velkým viaduktem se k nám přidávají Pavelkovi, nyní je to už do rodiště známého herce Vladimíra Menšíka jen kousek. V Ivančicích se spí opět na dvou různých místech, pro navigátora a vedoucího skupinky je však téměř nemožné se k jedné z tělocvičen dostat. Věci jsou nám převezeny vozíkem, utíkáme do sprchy a na vynikající večeri – těstoviny s debrecínskou směsí, kterou nám jako všechna ostatní jídla uvařila Petra Antošová. Ta však s námi nakonec z Milotic nejala, zdravotní problémy převážily nad zábavou. Přijel se sem za námi ale podívat pan Hons, který už na nás mává od malinovky. Táta se rozhoduje dneska večer pro pivo. „Pivo a meloun – to je jídlo mého mládí,“ oblizuje se nad netradiční kombinací. „Jdu si nechat natočit ještě jedno,“ oznamuje nám. „Jožko, pozor,“ zastavuje ho pan Zajíc. „Točí se autobus, pivo se čepuje!“

V malých skupinkách se postává na hřišti, já se ještě vydávám na podvečerní procházku městem a přináším panu řidiči autobusu mapky se souřadnicemi ubytování, aby věděl, kam to má vlastně další dny přijet. Již temnými uličkami města se vracím zpět, u pípy stále panuje dobrá nálada.

4. DEN 10. 8. 2020 IVANČICE – BLANSKO 74,86 KM

Sotva se stačím vyhrabat ze spacáku, táta na mě volá: „Pozor, ochladí se! Na 29 stupňů!“ Místo šustákovky tedy balíme s sebou na cestu plavky a opalovací krém. Mše svatá je sloužena v kostele Nanebevzetí Panny Marie, dovnitř musíme opět v rouškách, jelikož je nás více než sto. Po mši následuje snídaně, tentokrát tuňáková pomazánka s rohlíky či chlebem.

Batohy nám ke škole má převézt Petr Gabriel vozíkem, nikde ho však dlouho nevidíme. Usedáme tedy do stínu a pozorujeme, jak se ostatní cyklopoutníci vydávají na třetí etapu. Dokonce i Peťa Hubáčková už dávno vyrazila na cestu. „Promiňte, že jedu pozdě, ještě nás přišli pozdravit lidé z místního Orla,“ vysvětluje Petr. Nevadí, vytváříme hada od vozíku k autobusu a brzy máme všechny kufry naloženy. Zdá se, že jsme připraveni k odjezdu, Anežka však po chvíli zjišťuje, že jí přestal fungovat tachometr. Přes Oslavany míříme po frekventované silnici až do Zbýšova, kde nás čeká velký kopec. Na vršku se čekáme, dokonce se daří vzkřísit i Anežčin tachometr.

Další zastávku děláme na autobusové zastávce v Zastávce, kde vyzvedáváme Petra Ouřadu, který si musel jet včera odpoledne vlakem pro novou nabíječku na elektrokolob. Součástí nádraží je i infocentrum, a tak rychle běžíme pro razítko do credencialu a vodu do flašek. Nyní už v plné sestavě chceme zamířit k rosickému zámku, bohužel je silnice natolik frekventovaná, že jsme rádi, když se držíme pohromadě na úzké krajnici. Brzy ze silnice sjíždíme, vypadá to nadějně, že pojedeme po hezké vedlejší cestě. Jenže už po pár metrech na nás volá pán z auta: „Tam ani nejezděte, chybí tam most!“ Otáčíme tedy své oře a smutně se vracíme zpátky na hlavní silnici. Přes Ostrovačice míříme do Hvozdce, kde potkáváme pana Zajíce. Chtěl se jet podívat na nedaleký hrad Veveří, bohužel je pondělí, a tak je dneska zavřeno. Konečně zde odbočujeme z frekventované silnice k úlevě naší i všech řidičů aut a kamionů. Odbočka vede do strmého kopce, slunce na nás praží, tísníme se v malém stínu pod trnkou. Když kolem nás projíždí velký traktor, nezbyvá nám než zalézt do příkopu. Do Veverské Bítýšky dojíždíme s prázdnými žaludky, něco k jídlu by rozhodně bodlo. Kousek od kostela vidíme letní zahrádku, už si chceme sednout, když uslyšíme: „Běžte dozadu, tam je taky zahrádka,“ naviguje nás místní „plájboj“ s plácačkou na mouchy v ruce. Pravdou je, že zadní zahrádka je opravdu pěkná a prostorná, k obědu si dáváme řízek nebo boloňské špagety. Pan číšník je pohodář, ani 14 hladových cyklopoutníků ho nerozhází.

V Senticích se čekáme u křížku, Josef s Anežkou stojí na druhé straně silnice a vypadají, jako by sadili brambory. „Josefe, co to tam hledáte?“ křičíme na druhou stranu. „Ale, někde mi tady spadl tachometr, nemůžu ho najít.“ „Vždyť máš dva další, tenhle tam klidně nechej,“ směje se táta. Po pár minutách je tachometr přece jen nalezen. „Ta vaše rodina má dneska s těmi tachometry nějaký problematický den,“ kroučí hlavou Vašek. Společně se scházíme u křížku a pronášíme společnou modlitbu a poděkování svatému Antonínovi za nalezení tachometru.

V Hradčanech sjíždíme ze silnice na cyklostezku, odbočka je však nečekaná a prudká. U nádraží ve stínu čekáme, až se celá naše skupinka sjede. „Hradčany, hmm. Tak kde je ten Zeman?“ přemýšlí Josef. „Hlavně že říkal, jak bude vítat svůj lid!“ dodává Vláška. Místo toho vítáme akorát my Anežku, která nestačila zatáčku vybrat a spadla. Naštěstí to odnáší jen malou odřeninou a pokřivenou přehazovačkou. V Tišnově zastavujeme v odlehle uličce a tým schop-

ných mužů se vrhá do opravy. Přehazovačka je úspěšně opravena, my ostatní jsme mezitím navštívili sousední vinotéku, kde jsme si místo vína poručili do lahví obyčejnou studenou vodu. Do Předklášteří je to už jen kousek, zastavujeme u kláštera Porta coeli, dovnitř bohužel nahlédnout nemůžeme, protože se tam koná zádušní mše. Fotíme si tedy alespoň impozantní vstupní portál. Dostupný je ale sousední pivovar, a tak nezbyvá než se zastavit alespoň na jedno malé.

Z Tišnova uháníme rychle před černými mraky, v Drásově už to vypadá na pěknou bouřku. Déšť nás nakonec dohání až v Malhostovicích, kde vidíme otevřený kostelík. „Komu je asi tak zasvěcený?“ debatujeme při slézání z kol. „Podívejte, svatému Vavřinci,“ volá Luděk. „Tak to je teda opravdu Boží zásah,“ žasne Vašek. Protože právě památku svatého Vavřince jsme si připomínali dneska ráno při mši svaté. Kromě Vavřince nás zve pod střechu také paní hospodská, která je nám ochotná dát něco malého k pití a k zakousnutí, i když má ještě zavřeno. Zvědavě se nás vyptává odkud a kam putujeme. Kdyby nepřestalo pršet, možná bychom tam s ní seděli ještě dnes. Je však už dost hodin, a tak uháníme směrem Blansko. Uháníme, no, spíše se plazíme, jelikož hned v Nuzířově na nás čeká neuvěřitelně strmý kopec, který z posledních sil vyjždím jen já s tátou. Odměnou je nám krásný dlouhý sjezd a vyhlášená domácí zmrzlina Tomivo v Lipůvce, na kterou se čeká dlouhá řada. „Tak kdo se chce zajet podívat na Vranov?“ volá do pléna nadšeně táta. Opovrdí je mu zaražené ticho, nikomu se už v šest večer do dalšího kopce nechce. „Dobře, dobře, tak tedy podél Svitavy až do Blanska,“ vzdává to táta.

Začíná se stmívat, raději rozsvěcujeme blikačky na kole. Cesta vede sice po silnici, ale ta má širokou krajnici a dost značek upozorňujících na zvýšený výskyt cyklistů. Jelikož dnes není společná večere, zajíždíme ještě k Lidlu nakoupit si něco vlastního. Po nákupu chceme vyrazit k dnešnímu ubytování, ale musíme se vydat na cestu bez Vládi, protože si k jeho kolu přimkla kolo paní Voldánová, která ještě stále nakupuje. Katolický dům je kousek odtud, od autobusu už na nás mává Mustafa a naviguje nás, jak se dostat přes hřiště k tělocvičně. Když si vystojíme řadu na sprchu, kterou si už před námi stihl zabrat pro sebe velký nohatý pavouk, usedáme ke stolu k večeri, kterou jsme si nakoupili. U jídla si povídáme a plánujeme zítřejší trasu. Po večeri máme ještě kulturní program – koncert Markétky, Jendy a Kamila Pavelkových. Asi po hodině koncertu přijíždí do cíle i Pedro, který rovnou místo řídítek bere do ruky kytaru a na posledních pár písniček se ke kapele přidává. Koncert je nádherný, z balkonu a od karimatek si pobrukujeme písničky spolu s muzikanty. V noci přichází na řadu ještě jeden koncert, a to v podání našich dřevorubců. Když ani po půl hodině nemohu usnout a našťvaně křičím „Ticho!“, natahuje se ke mně ruka se špunty do uší, které jsou v tu chvíli pro mě něco jako oáza pro poutníka v poušti.

5. DEN 11. 8. 2020 BLANSKO – POZOŘICE 59,32 KM

„Marku, večer bude zase táborák, kolik jsi toho dřeva v noci nařezal,“ oznamuje ráno táta. V půl osmé se shromažďujeme v kostele na mši svaté, kterou slouží novokněz Karel Dvořák. Po mši od něj dostáváme novokněžské požehnání a primiční obrázek. K snídani nám paní kuchařky připravily jogurt, rohlíky a čaj. Balím si rychle věci, pod okny se rozléhá pronikavý smích. Kdo jiný by tam mohl stát než táta, Luděk a Pavelkovi. Skupinka se pomalu schází u kol, spořádaně jsme připraveni k brzkému odjezdu, ale ani tentokrát to nevychází podle plánu. Zastavujeme už po pár metrech, protože právě spadly závory, přes železniční přejezd jede vlak. A tak místo naší skupinky vyjíždí pohromadě dlouhý had cykloputníků.

Řidiči aut a autobusů už z nás začínají být nervózní, po pár kilometrech našťestí odbočujeme

z hlavní cesty k Punkevním jeskyním. Cesta Moravským krasem je nádherná, ač neustále mírně stoupáme, lesem se jede krásně a máme čas si při jízdě popovídat. Jelikož není kam z cesty uhnout, čekáme se až před Sloupem, kde pro nás slouží mši Otec Radek. Letos dostal na starost novou farnost, a tak na celou cykloputi s námi jet nemohl. Přijel alespoň do Sloupu a jako již znalec místních krás nám poradil, jaké jsou možnosti další trasy. My se ale po jím doporučené Dražanské vrchovně nevydáváme, jedeme dál podle naplánované trasy kolem Sloupsko-šošůvských jeskyní. Z jeskyně Kůlny právě vychází slečna průvodkyně. „Nedalo by se projet těmi jeskyněmi do Šošůvky na kolech, abychom nemuseli šlapat ten hrozný kopec?“ ptá se ze srandy táta. „Na kolech rozhodně ne, pokud chcete jít dovnitř, musíte si koupit na pokladně vstupenku,“ uzemňuje ho vážným tónem slečna průvodkyně. Nás smích při stoupání do kopce také brzy přechází, naštěstí je stoupání jen krátké.

Anežka znala místních cest vyjela na cestu dávno před námi. „Anežko, kde ty ses tu vzala?“ volá na ni při sjezdu z kopce táta. Anežku máme, Lenku, Jitku a Luďka však ne. Za jeskyní Balcarkou na ně čekáme, aby špatně neodbočili. Vydáváme se totiž pod Mirkovým vedením lesní cestou vzhůru do kopce. Kopci bychom se nevyhnuli ani po silnici, tady je aspoň příjemný stín. Míjíme televizní vysílač Kojál a míříme do Senetářova ke skvostu moderní architektury – ke kostelu sv. Josefa. Dovnitř se bohužel dostat nemůžeme, tak jdeme alespoň pro razítko naproti do muzea perleti. „Lidi, neuvěříte, co jsem si tam koupil!“ volá na nás z dálky táta s blaženým úsměvem na tváři. „Perlorodku?“ zkusíme hádat. „Ale ne, měnící se pohled! To je moje mládí!“ nenechává si vzít radost táta.

Přes Kotvrdovice kolem kaple Božského Srdce Páně jedeme do Jedovnic. Táta si zamyšleně prohlíží trasu na mapě v telefonu. „Ukazuje mi to, že pak budou po cestě Krtiny,“ dumá nad tím. „Někomu asi utekl háček nad r,“ smějeme se. „No a kdy bude to slíbené koupání?“ dožaduje se Jitka. „Kopání?“ nechápe Vláda. „Kopání – to bude v těch Krtinách,“ vysvětluje táta. Obojí nakonec nacházíme v Jedovnicích. V Restauraci Olšovec dostáváme k obědu pizzu větší než talíř, v rybníku Olšovec místo pro koupání. „Jitko, ani nevím, jestli ti to mám říkat,“ pronese smutně táta. „Zapomněl jsem si s sebou plavky,“ dodává. Jenže voda je příliš lákavá na to, aby to tátu zastavilo. Vrhá se do vody i bez plavek. Kolem

po cestě prochází manželský pár se psem. „Můžu si toho pejška prosím vyfotit?“ ptá se Petr Ouřada. „Fotka bude jako dárek pro manželku,“ vysvětluje nám. „Fotka čeho? Jak se Jitka převléká?“ děláme si legraci.

Mezitím, co se někteří členové skupinky koupou, jiní lepí u restaurace píchlou duši. Když se snažíme Mirka s Vaškem najít, začíná pršet, a tak se nakonec koupeme všichni. Mírek s Vaškem čekají opodál u fotbalového hřiště, skupinka je opět kompletní.

Do Křtin je to sice z kopce, cesta ale vede několika zatáčkami, takže autobus se za námi táhne po celou dobu a netroufá si nás předjet. Nedá se nic dělat, alespoň doufáme, že nikdo kvůli nám nepřijede pozdě domů z práce. Ve Křtinách jedeme k poutnímu kostelu Jména Panny Marie. Potkáváme tu několik dalších skupinek. „Snad nejedeš na tom kole až k oltáři!“ volá pan Miklenda na Josefa jedoucího na kole i v ambitu. Protože máme dost času, rozděláváme si tradiční sušenky Zuzanky. Ze Křtin následujeme místního znalce Mirka, který nás vede přes dědinku Březinu, ve které mají postavený nový kostel Panny Marie Matky církve. Po šotolině se dodrncáme až ke krásné asfaltce, kterou sjíždíme k Hádeckému rybníku. Tam děláme ještě rychlou zastávku na kofolu, Jitka nedokáže odolat a běží se do rybníka okoupat.

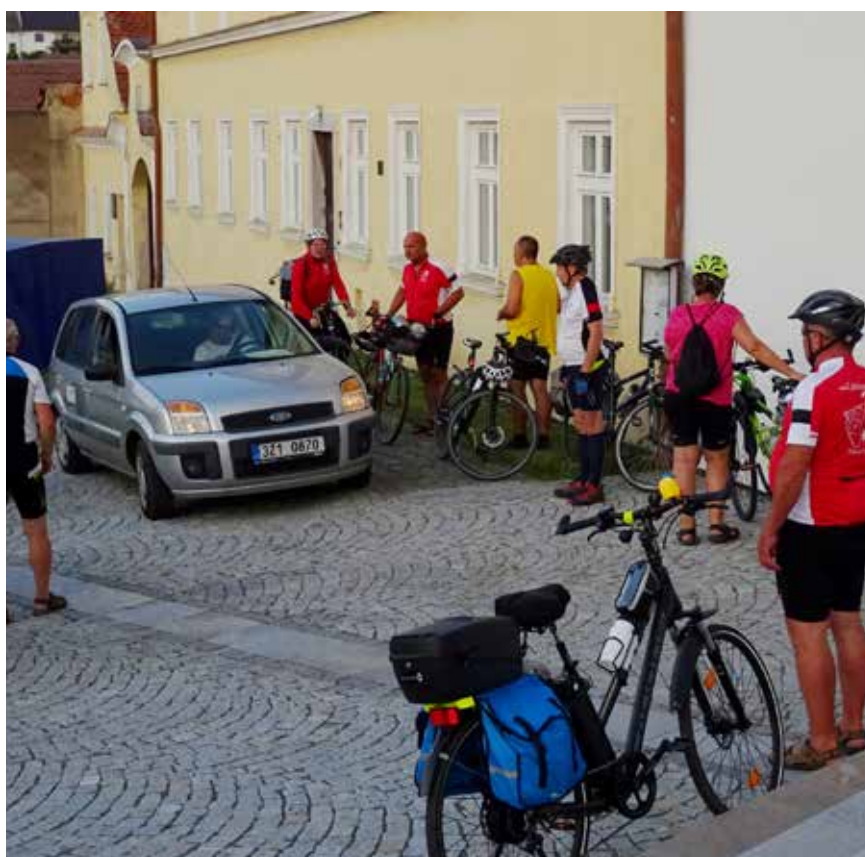
Nakonec se koupeme všichni, ale ve vlastním potu, protože nás čeká ještě jedno dlouhé stoupání. Potkáváme zde Pavelkovy, třináctiletá Emička neúnavně šlape do kopce. Silnice nás dovádí až do Pozořic, cíle dnešní etapy. Chceme si užít krásný sjezd, bohužel nás zastavuje červená na semaforu. Další semafor nás čeká o kus dál, od něj vede strmý sjezd až do centra města, kde právě kolotočáři rozbalují své atrakce. „Pozor, mládeži,“ volá na nás pán od kolotoče. „Jdu testovat řetízkáč, tak buď popojeďte dál nebo si sedněte a svezte se.“ Na zábavu není čas, musíme najít ubytování. Město je však úplně prázdné, nikde nevidíme jediného cyklistu. Základní škola sídlí totiž až na samém okraji města, přesto ani zde naše cesta nekončí. „Jožko, vy, Pavelkovi, Burešovi a duchovní budete spát na faře, ale je to až u kostela, tak se první najeďte a pak vám tam převezeme věci,“ oznamuje nám Petr Gabriel.

Do misky každý dostáváme rýži s masem a po večeři znovu sedáme na kola a jedeme do kopce na faru. Abychom se vevnitř všichni pohodlně vlezli, musíme jídelnu trochu přestavět, někteří spí raději venku na zahradě. Sprcha je tu zase jen jedna, netrpělivě proto postáváme v řadě. Chlapi však mají o zábavu postaráno. „Zrovna dneska má PC přednášku o sexu před manželstvím a my spíme tak daleko,“ lituje táta. „Já ti o tom klidně nějakou přednášku udělám,“ navrhuje Josef. A tak téma k diskuzi je až do večera vymyšleno. My ostatní sedíme na chodbě a zpíváme u kytary, kolem desáté se vrací na faru Otec Kaška. „Tak jaká byla přednáška?“ ptá se dychtivě táta. „Zajímavá, dokonce jsem si ji celou natočil na mobil a dám ji na stránky farnosti,“ odpovídá Otec. O čem všem se po přednášce diskutovalo už neslyším, protože postupně upadám do příjemného spánku.

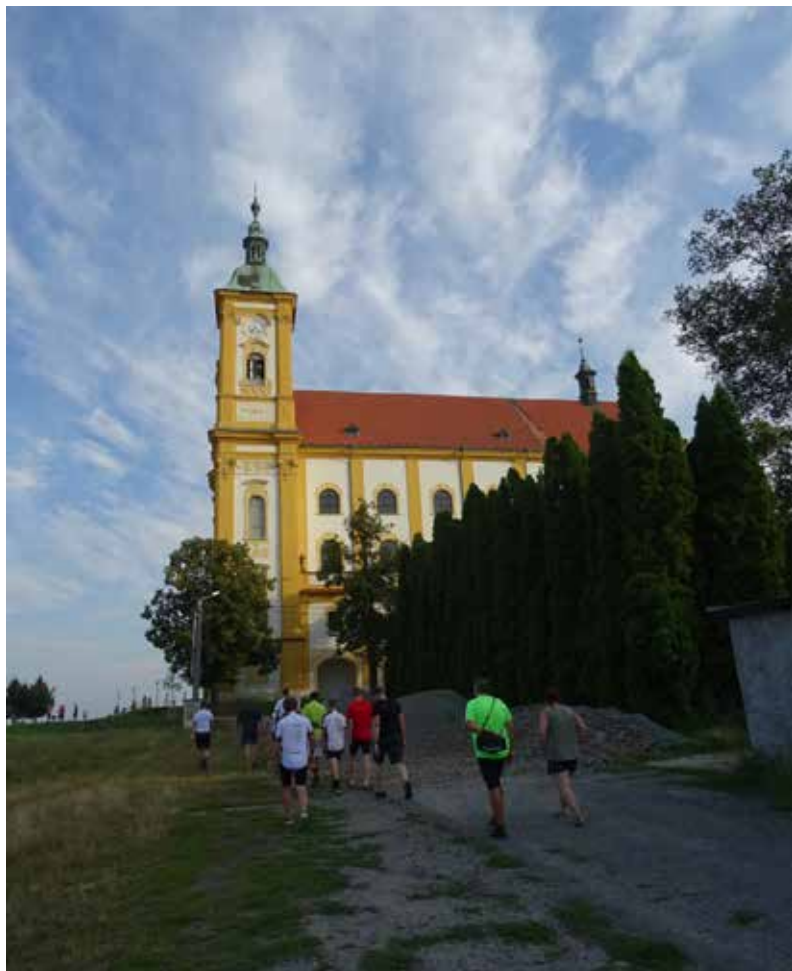

6. DEN 12. 8. 2020 POZOŘICE – DUB NAD MORAVOU 79,25 KM

Vylézat ze spacáků se nám nechce, bohužel je před námi ještě dost práce. Vyčistit zuby, sbalit věci, dát jídelnu do původního stavu, naložit kufry do vozíku a vyrazit na mši. Ta musí být odsloužena bez zbytečných průtahů, jelikož hned po nás tam má být letní dětský tábor. Vítá nás i místní farář a paní starostka, která si dokonce fotí naši společnou fotku. Po mši sedáme na kola a jedeme ke škole na snídani. Ta však ještě není hotová, párky se teprve ohřívají. Řadíme se proto do fronty na čaj a utíkáme se postavit do druhé na párky. Ty jsou letos obzvlášť dobré – přímo od místního řezníka. Není proto divu, že si je někteří balí i s sebou na cestu. Pedro stojí na druhé straně plotu, vypadá tam jako uvězněný pes. „Alespoň něco zařizování cyklopoutě do Maďarska přineslo,“ povídá. „Naučil jsem se objednat maďarsky kávu. Jenže pak se mě zeptali, jakou chci, a to už jsem byl zase v koncích.“

Čekáme se ve stínu borovic a pomalu se vydáváme na cestu. Nohy nějak protestují, že by se pátý den dostavila krize? Navíc se po sjezdu z Vítovic naše skupinka rozpadá. Z Královopolských Vázan jede Mírek s Vaškem po vlastní ose, my ostatní vyrážíme do Rousínova pro Ludka, Jitku, Anežku a Lenku. Dále pokračujeme přes malebné dědinky Nemojany a Luče až do Vyškova, kde se musíme proplést po hlavní silnici složitou křižovatkou. Petr vjíždí do křižovatky na červenou, auta na něj troubí, naštěstí se doprava nekomplikuje. „Ouřada, dostaneš na budku,“ nadává Jitka, která poslušně na červené zůstala stát a málem spadla z kola, když kolem ní Petr v rychlosti projížděl.

Sice máme za sebou jen kousek trasy, přesto usedáme v kavárně na náměstí ke kávě a obrovské kopečkové zmrzlině. Výjezd z Vyškova už tak komplikovaný není, dále pokračujeme nádhernou cyklostezkou skrze kukuřici. Krásnou třicítkou si to valíme z mírného kopečka, povídáme si a utíráme pot z oroseného čela. Po zmrzlině nám už docela vyhládlo, tak se rozhlížíme, kde bychom si dali oběd. Kojetín vypadá jako ideální místo, na náměstí však vidíme pouze jednu restauraci. Míříme

k ní a už z dálky na nás volá pan Miklenda: „Mají tu výborný salát a grepový Birell. Ten jsem si dal dokonce dvakrát!“. Vypadá to slibně, ale jen do chvíle, než zjistíme, že už mají pouze tři poslední koprovky, pár kuřecích stehen a čevabčiči. Nakonec každý svou porci dostává, já se však nedokážu ubránit představě, že místo čevabčiči leží na talířku kočičí nožky. „Nediv se, když je to čiči,“ říká táta. Největší diskuzi ale vyvolává tetování slečny servírky, která se k němu však vyjadřovat nemíní. Co tedy symbolizuje barevná rozsápaná postava zůstává tajemstvím.

V infocentru dostáváme razítko do credencialu a informace o koupání, na které se Jitka celý den těší. „Já jsem jak ten vodník,“ povídá. „Když nemám mokřý šos, necítím se dobře.“ První zastávku děláme v Chropyni u zámku, Vašek s Petrem ulehají do stínu platanu a za pár minut se zámeckým parkem rozléhá hlasité chrápání. V Zářící se nachází Velký pískáč, do kterého ihned skáčíme po hlavě. Krásným stinným lesem přijíždíme po koupání k tovačovskému zámku. Do Dubu je to už co by kamenem dohodil, po všech těch vyšlapaných kopcích nás rovinatá Haná skoro až uvádí do rozpaků. „Říkal jsem, že nás čeká nuda na Hané,“ připomíná nám Luděk. Nuda to nakonec není, před Dubem se ještě zastavujeme u památníku bitvy u Tovačova. V Dubu nad Moravou má naše skupinka netradiční nocleh – na obec-

ním úřadě přímo nad kanceláří pana starosty. Sprchu tam mají krásnou, ale zase jen jednu, a to ještě pečlivě ukrytou na pánských záchodcích. Vašek s Petrem dávají přednost pivu a jdou rovnou na večeri k tělocvičně. My ostatní se musíme navzájem počkat, jelikož klíček od úřadu máme jenom jeden. „Kdo je tady zodpovědný a vezme si ho na starost?“ ptá se Petr Gabriel. „Já bych to dal Verči,“ navrhuje Vláďa. A tak se po demokratickém hlasováním stávám oficiální klíčnicí.

Na večeri jsou těstoviny s masem, jídlo chutná výborně. Dozvídáme se, že dneska má přijet Petra Antošová a pokračovat s námi další etapy na kole. Přijíždí nás z Olomouce pozdravit i Peťa Krbeček na svém novém kole. Pavelkovi jsou v cíli později než my, a tak jim předávám klíče od úřadu. Za chvíli přijde tátovi sms: „Sprchovali jste se v umyvadle?“ „Ne, v záchodě,“ odpovídá téměř popravdě táta. Jako odpověď přichází pouze mírně zarážející „Ok“. Kolem desáté odcházíme zpátky na úřad, Pavelkovi nakonec sprchu úspěšně našli. Klíčky si opět беру pod svou ochranu, tři nocležníci nám ale stále chybí, a tak tentokrát píšu sms já, aby si chlapi trochu pospíšili, jinak budou muset nocovat venku. Pivo je však důležitější, takže telefon zvoní až ve 23:50. Jako zombie se v polospánku štrachám ze spacáku a sbíhám tři patra ke vchodu. Přes téměř zavřená víčka si stačím všimnout, že osoby nejsou tři, nýbrž čtyři, z nichž jedna na mě volá, že noc je ještě mladá. Rozespálý mozek doporučuje situaci neřešit, pouze zamknout dveře a co nejrychleji nasadit špunty zpátky do uší a zalézt do vyhrátého spacáku.

„To už je zas ráno?“ ptám se rozespale. Po krušné noci bych si klidně ještě hodinku spánku dopřála, ale nedá se nic dělat, musíme rychle sbalit věci a odnést je k autobusu dříve, než začne mše a obecní úřad se otevře pro veřejnost. U autobusu potkáváme Petru Antošovou, která včera v noci přijela a je odhodlaná dnešní etapu ujet na kole. O půl osmé začíná mše v kostele, vítá nás při ní pan starosta a kostelník v jedné osobě. Po mši jdeme společně uctít památku probošta Cyrila Vrbíka, který zde byl před 18 lety zavražděn.

Na snídani dostáváme rohlíky s paštikou a čaj, pak se srocujeme u kol a vyrážíme směrem na Olomouc. Dneska přibíráme do skupinky nového člena Honzu alias Bobra, což je onen záhadný čtvrtý muž, který v noci volal, že noc je ještě mladá. Po pár kilometrech Petr hlásí, že má opět natrhnutý řetěz, a tak musí jet až do Olomouce na elektromotor. Naštěstí to není daleko, dokonce i průjezd Olomoucí zvládneme bez větších problémů. Na náměstí rozhlašujeme půlhodinový rozchod. Pan Ouřada míří do cykloservisu, já k nedalekému obchodu poslechnout si mé kamarádky hrající na kytaru, a ostatní do sousední cukrárny na zmrzlinu. Přichází nás pozdravit také Vláďova dcera i se svým malým synkem. Pedro nám zatím krásnou hanáčtinou říká všechny výrazy, které zná. „Víte, jak se hanácky řekne rybník?“ ptá se. „Kulaté po-

tok,“ odpovídá k pobavení všech přítomných. Po krátké zastávce u katedrály svatého Václava míříme z rušného centra pryč pěknou lesní cyklostezkou ke Svatému Kopečku. Najednou se ta Haná už jako nudná rovina nejeví.

Kostel je bohužel zrovna dnes zavřený, tak nám nezbývá nic jiného než si zajít o kus vedle do otevřené restaurace. Přidává se k nám i Ludkova dcera Míša s manželem, Lenka mezitím jede navštívit svoji tetu. Usedáme do stínu na zahrádce, která je sice bez obsluhy, ale to nám nevadí, hlavně že budeme mít co jíst. Těstoviny jsou výborné, Jožka mezi chody ještě stíhá vyměnit prasklé brzdové lanko. To se našťěstí přetrhlo dříve než před dlouhým sjezdem z Kopečku. Nadpoloviční většina skupinky ve sjezdu míjí ostrou odbočku vlevo a pokračuje stále dolů až ke kruhovému objezdu. Každý sice konstatuje, že věděl, že se má odbočit, ale když všichni jeli pořád rovně, tak je poslušně následoval. Otázka, kdo jel tedy první a neodbočil, zůstává nevyřešena. Na kruhovém objezdu to bereme druhým výjezdem vpravo a za chvíli tátu i Josefa doháníme.

Hodin je jak na kostele, proto

horkým odpolednem uháníme, co nám síly stačí. Neustále se předjíždíme se skupinkou Schneiderových, zastávku děláme až u hřbitova, kde táta rozdává lipo na doplnění cukrů. U obce Veselíčko zastavujeme poblíž lomu, jelikož Mirek opět musí měnit duši. V obci se akorát spouští rozhlas, a tak se dozvídáme, kteří prodejci jablek a medu budou zítra na náměstí prodávat. „A kdy bude to koupání?“ ptá se jako každý den Jitka. „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu,“ odpovídá táta. „Dobrá je ta, že koupání po cestě je, ale ta špatná zní, že je to až na Jadranu.“ A opravdu, o pár kilometrů dál se nachází přírodní koupání Jadran. Kdo se nejde koupat, usedá alespoň chvíli ke kofole. „Verunko, dneska tě zvu,“ říká mi Vašek. „Za to noční probuzení.“ Jediný problém na Jadranu je ten, že nikde neteče pitná voda. Proto musíme požádat o naplnění lahvi milou paní servírku v restauraci v Lipníku nad Bečvou.

Pak už se napojujeme na krásnou cyklotrasu Bečva vedoucí pod hradem Helfštýn. Doháníme paní Voldánovou, která však nasadila tak dábelské tempo, že jí nakonec skoro ani nestačíme. Cyklostezka kopíruje řeku Bečvu, projíždíme tedy také lázeňským městem Teplicemi nad Bečvou. Místo teplých lázeňských zábalů tu zažíváme horké chvíle při supění do kopce. „Lidi, počkejte,“ volá na nás Marek. „Nějak mi blbne řetěz.“ Rada moudrých zkoumá Markovo kolo a snaží se problém vyřešit. Daří se a při západu slunce jedeme rovnou do Kelče. Vrháme se nejdříve na večeri, dneska jsou boloňské špagety, které jsou tak dobré, že si dokonce musím přidat. Po nich se chceme vrhnout do sprchy, jako první tam má namířeno Luděk a Jenda. „Přestala téct voda,“ křičí po chvíli marného snažení spustit vodu. Opravdu, nikde na faře voda neteče, naštěstí po půl hodince je tok vody opět obnoven.

Mezitím probíhá přednáška Pavla Hlaváčka o Mongolech ve 13. století. Josef dostává od Vládi masáž zad, jakmile je vidí ostatní, ihned se dožadují masáže taky. Z vedlejší místnosti se už před desátou ozývá chrápání Petra a Vaška, asi dohání včerejší spánkový deficit. Po besedě s Pavelky si postupně odcházíme lehnout, táta ještě vyesedává venku u piva. „Našla jsem si u kostela takové pěkné místo na spaní,“ oznamuje mu s radostí Peťa Hubáčková. Táta souhlasně přikyvuje a nabízí, zda nechce půjčit jeho spacák, jelikož ten svůj nechala doma. Původní plán totiž zněl, že pojedou pouze etapu do Milotic, jenže po dnu stráveném s cyklopoutníky bylo takové skvělé společenství těžké opustit.

8. DEN 14. 8. 2020 KELČ – KAŠAVA 51,93 KM

Pomyslný budíček zvoní v 6:45, z měkké matrace se mi vůbec nechce vstávat. Kupodivu zjišťuji, že mezi Markem a Josefem jedna matrace chybí, Anežka v noci někam zmizela. Za chvíli se otevírají dveře. „Musela jsem jít spát na chodbu, to chrápání se nedalo vydržet,“ říká na vysvětlenou Anežka táhnoucí za sebou matraci se spacákem.

O půl osmé je mše svatá naproti v kostele, po ní máme možnost jít buď na kostelní věž nebo na snídani. Vybíráme si tu druhou, konečně je vánočka! Každý dostává rovnou celé balení, sice má být dnešní etapa kratší, ale o to kopcovitější, dnes nás totiž čeká výjezd na Hostýn. „Peti, díval jsem se na to hezké místo, kde jsi v noci chtěla spát,“ oznamuje ráno táta Petře. „Je to náhrobní kámen místních farářů,“ dodává. „To jen aby tady pak nevznikla nová pověst o rusálce zjevující se v noci u kostela.“

Po snídani se s námi loučí Otec Dvořák, který dnes už jede do své farnosti v Litomyšli. Nasazuje sluchátka do uší a za chvíli ho není za křižovatkou vidět. K nám se i dnes přidává další člen skupinky, teprve třináctiletý Martin, který to však tady v okolí dobře zná, a tak se nabídl, že nás k Hostýnku dovede. Nasazuje však už v prvním kopci závratné tempo, kterému téměř nestačíme. „Jožko, co je to tam vlevo za kopce?“ ptá se Lenka. „Radši jsem se do mapy nedíval, ještě bych zjistil, že tudy dneska pojedeme,“ odpovídá táta.

V Bystřici pod Hostýnem se naše skupinka sjíždí na náměstí. „Odtud už pojedeme každý sám svým vlastním tempem,“ navrhuje táta. „Cesta je jasná. Po silnici přes železniční

přejezd a odtud pořád do kopce.“ A tak tedy Luděk volá „Na koněééé!“, sedáme do sedel a s respektem se vydáváme do dnešního největšího stoupání. Za první zatáčkou potkávám rodinu Burešových. „Verča tam má snad elektromotor,“ směje se Pavel. Mně už ale moc do smíchu není. První stovky metrů jsou nejhorší, dokud si nohy nezvyknou na určité tempo. Ještě se nestačíme vyškřábat na vrchol a už potkáváme cyklopoutníky sjíždějící dolů. Většina je ale teprve za námi. Už se těším, že dostanu horskou prémii za výjezd na vrchol z naší skupinky jako první, když tu za sebou slyším typické vrnění elektromotoru. „Omlouvám se, ale předjíždím,“ volá na mě Petr. „Ono se jede líp, když jsme na to dva,“ směje se. Nedá se nic dělat, opět budu bez puntikátého dresu.

V kostele právě probíhá mše svatá, postáváme venku a sdělujeme si dojmy z výšlapu. A koho to najednou nevidím! „Pane Karle, dobrý den!“ volám na dlouholetého účastníka cyklopoutí pana Karla, který jel loni již naposledy. „Říkal jsem si, že bych to ujel i letos, ale nakonec jsem radši zůstal doma. Alespoň jsem vás přišel navštívit sem.“

Skupinka se pomalu sjíždí, někteří jedou rovnou svažít vyschlé hrdlo do hospody. Dojíždí také Pavelkovi, Luděk ihned míří na Markétku kameru. „Tak mi řekni, jaký byl výjezd,“ vybízí ji. „Z Hostýnku jsem měla největší respekt, ale nakonec to nebylo tak hrozné,“ odpovídá Markétka klidným hlasem jako by právě nevystoupala sedm

stovek metrů. Pod schody fotíme společnou fotku s kostelem a opět se každý svým tempem rozjíždíme dolů z kopce. Čekáme se dole u hřbitova, kam akorát přijíždí Peťa Hubáčková. „Ještě nevím, zda mám jet nahoru, ale asi pojedu,“ přemýšlí nahlas. Z levé strany se však začínají tvořit černé mraky, proto my raději míříme v Bystřici do restaurace. Objednat si jídlo a pití se zdá být nejprve jako nadlidský úkol, nakonec zvolíme taktiku hlášení se jako ve škole, a tak si slečna servírka může ke každému jídlu i nápoji udělat správný počet čárek. Jídlo je velmi dobré, vyhlídky na další kus cesty už tak moc ne. Černé mraky se stále přibližují, začíná hřmět. Lenka však právě dostává výbornou novinku. „Narodila se mi neteř Ema,“ oznamuje nám se slzami štěstí v očích. Narození samozřejmě musíme pořádně zapít.

Po dvou a půl hodinách se k mé radosti konečně zvedáme ze židlí a sedláme oře. Kousek za Bystřicí začíná pršet, ale nezastavujeme a jedeme dál, není to žádná velká průtrž mračen. Nakonec pršet úplně přestává, a tak se můžeme na Rusavu vyškrábat pěkně v suchu. Na vršku potkáváme spoustu dalších skupinek, které se také snažily uniknout před deštěm. Z druhé strany kopce nás objíždí dva rychlí bajkeři. „Jedete špatně, pokračujeme dolů z kopce,“ volá na ně ze srandy paní Pavelková. K našemu milému překvapení zastavují a dávají se s námi do řeči. „A kam vlastně jedete?“ ptají se. Vylíčíme jim ve zkratce naši trasu a názorně jim to předvedeme i na něčím cyklopoutnickém dresu. „No tak to toho moc neujedete,“ posmívají se nám. „My jsme v červenci objeli za týden celou republiku na kolech po pivovarech“. Nevěřicně na ně zíráme, ale Petr je nadšený a hned si o tour po pivovarech zjišťuje více informací. Nakonec necháváme bajkery dál uhánět lesními cestami a sjíždíme z kopce až do Držkové. V Kašavě se nachází vyhlášená cukrárna. Anežka nás zve na malý zákusek či zmrzlinu při příležitosti nedělních narozenin. Zákusky jsou vynikající, moc Anežce děkujeme za tak milou pozornost.

Mraky se opět začínají přibližovat, a tak raději popojíždíme k tělocvičně, kde se má dneska spát. Na večeri je připraveno nejoblíbenější jídlo hladových a mlsných cyklopoutníků – povídkové knedlíky s kakaem. Táta jich dostává naloženo pět, jde si ale ještě dvakrát přidat. Po jedenáctém knedlíku už raději schovává misku do tašky. „Kdybyste mě viděli, jak tu misku zase vytahuji, tak mě ihned zastavte,“ klade nám důrazně na srdce. Po výborné večeri se naše skupinka schází u vína, vyměňujeme si kontakty a povídáme si. Z lavičkového trojúhelníku se brzy stává čtverec, aby se k nám mohli přidat i ostatní. Přijíždí nás z Vizovic pozdravit také pan Zigal, který s námi letos bohužel nejede.

Jelikož je dneska už poslední nocleh, probíhá večer také slavnostní ukončení. Poděkování se dostává nejen všem členům organizačního týmu, sponzorům, ale také všem ochotným lidem, kteří nás po cestě ubytovali ve školách a na farách. Každý účastník cyklopoutě dostává pamětní list, největší potlesk má Petra Antošová, jejíž výborné jídlo každý večer plnilo naše prázdné žaludky. Pak už následuje volná zábava, hraje se na kytaru a zpívá. V jedenáct hodin si cpu špunty do uší a přemýšlím, jak je možné, že ten týden zase tak rychle utekl.

9. DEN 15. 8. 2020 KAŠAVA – UHERSKÝ BROD 49,62 KM

Ráno se probouzíme při staré známé melodii „Toto je den“ v podání Pedra na kytaru a paličky. O půl sedmé je přichystaná snídaně – pomazánka s rohlíky a čaj. Nasnídat se k nám přišel i jeden zbloudilec ze svícy, která se slavila naproti na fotbalovém hřišti. Chceme vyjet na kolech brzy, jelikož mše svatá bude sloužena až na Provodově v jedenáct hodin. Jenže to vypadá, že táta s námi poslední etapu nepojede. „Anežko,“ volá táta na Anežku procházející zrovna kolem ke svému kolu. „Dneska předávám velení tobě. Někdo si k mému kolu zamkl to své a má intuice mi říká, že je to určitě ten, který vyjíždí vždycky poslední.“ Kupodivu ani ne za pět minut přichází jeden z cyklopoutníků a své kolo odemýká. A tak Luděk křičí „Na koně!“ a může se vyrazit na naši letošní poslední společnou cestu.

Hned první kilometry vedou do kopce, za chvíli se dostáváme mezi mraky. Je poměrně chladno, někteří jedeme v bundách nebo alespoň reflexní vestě. Na dvacetiprocentní stoupání před zoologickou zahradou Lešná nejsem ani zdaleka připravena. Z kopečka si to frčím na nejtěžší převod, takže do kopce musím hezky po svých. Schneiderovi nás ale neohroženě předjíždějí na kolech, Luděk nemůže sesednout ze svého lehokola, aby nejel místo dopředu dozadu. Kolem žirafího výběhu míříme do Štípy, kde už na nás čeká Otec František, veselský rodák. Vypráví nám příběh tohoto krásného poutního místa, nechce nás ale dlouho zdržovat, jelikož ví, že do Provodova nás čeká ještě pár pěkných kopečků.

Nad Provodovem se tyčí jeden opravdu výživný, dokonce i vrchař Vašek jde pěšky. Se zařatými zuby supím do osmáctiprocentního stoupání zrovna ve chvíli, když nás předjíždí náš autobus a Petr Gabriel v autě. V Provodově musíme doplnit cukry, někteří proteinovou tyčinkou, jiní makovým závinem, který už pár dní vozí s sebou v tašce. Projíždí kolem nás Otec Kaška. „Za deset minut má začít mše svatá, nevím, jestli je neposunout o chvíli později,“ zvažuje. Výjezd na Malenisko, poutní místo nad Provodovem, je totiž jen pro velmi od-

vážné jedince. Bobr i mladí bajkeři to vyjíždějí, já mám problém vyjít po kluzkých kostkách pěšky. Přicházíme právě včas, z dálky slyšíme ministranty cinkat zvonky. Mše je pěkná, koná se venku pod obrazem kojící Panny Marie. Paní kostelnice nám prodává poutní oplatky, také si jdeme do flásek načepovat místní léčivou vodu. Začínáme se loučit s ostatními cyklo-poutníky, jelikož někteří jedou přímo domů nebo musí rychle uhánět do Brodu, aby stihli vlakový spoj. Cesta dolů není po kostkách o nic lepší než nahoru, opět jdu raději pěšky. Přes Ludkovice a Biskupice jedeme po hlavní cestě, před Újezdcem se napojujeme na krásnou cyklostezku s výhledy. „Tohle jsou opravdu poslední kilometry letošní cyklopoutě?“ povzdychnu si lítostivě.

V Uherském Brodě už naše skupinka sčítá jen pár členů, a dokonce i ti se rozjíždí různými směry. S tátou a Vládou míříme na orelský stadion pro auto. Luděk s Bobrem, Markem, Anežkou a Josefem jedou na vlakové nádraží pro zavazadla. Na orelském stadionu ještě stačíme zastihnout Jitku, Petra a Vaška, kteří mají před sebou dlouhou cestu do Domažlic. Loučíme se a jedeme na nádraží vyzvednout si k autobusu batožiny. I po šesti letech je loučení těžké, přeci jen nás spojují takové zážitky, které člověk jinde nezažije. Objímáme se s Anežkou, Lenkou, Josefem, Markem a Bobrem, děkujeme Petru Gabrielovi za dobře zorganizovaný další ročník. Ve tři hodiny odpoledne vyjíždíme z Uherského Brodu autem a vzpomínáme, jak jsme odtud před týdnem vyráželi na kolech na první etapu.

560 kilometrů v nohách si s sebou domů odváží členové skupinky Vavříků. S nimi si také vezou spoustu vtipných vzpomínek, razítek v credencialu, opálená (místy možná i spálená) těla, zašpiněný a propocení černobílý cyklopoutnický dres a naději, že se opět za rok sejdem všichni ve zdraví na startu již 17. ročníku cyklopoutě.

Veronika Žajdlíková

